

de niet minder uitstekende solo-fagottist van het Residentie Orkest.

Drie versjes van de bard, gedeclameerd op 9 mei 1949 na het concert, vertellen tot welk een unieke combinatie dit leidde:

Eens op een bestuursvergadering
Kreeg vriend Mersel een idee;
Toen hij 't te berde bracht zei ieder:
Dàt is voor elkaar! Okay!

'Jaap speelt 't hoboconcert van Haydn
Terwijl zijn neef Louis dirigeert;
Louis speelt 't fagotconcert van Mozart,
Dan zijn de rollen omgekeerd.'

Deze eminente artiesten
Uit 't illustre geslacht Stotijn
Mochten wij vandaag beluisteren.
Heb dank daarvoor, 't was wonderfijn.

In 1955 droeg Jaap Stotijn de leiding van het orkest over aan zijn neef Louis. Hij, de strenge, veeleisende dirigent, voerde Symphonia opnieuw naar de toppen van technische en muzikale perfectie en bracht daarmee publiek en pers in vervoering.

Louis Stotijn genoot de eer op 29 januari 1962 het concert te mogen leiden waarmee Symphonia haar 100-jarig bestaan vierde, een feestelijke gebeurtenis tijdens welke het orkest de eerste uitvoering gaf van de 10de Symfonie van Henk Badings, voor deze gelegenheid gecomponeerd in opdracht van de Rotterdamse Kunststichting en door deze stichting aan Symphonia aangeboden.

De veelheid aan werken van Nederlandse levende componisten is andermaal typerend voor het programmabeleid van Symphonia, dat zich blijvend op het standpunt stelde, niet in het voetspoor van de gevestigde beroepsorkesten te treden doch een eigen en eigentijdse programma-opbouw te presenteren, die interessant genoeg bleek om een groot publiek blijvend aan zich te binden.

Het jubileumprogramma vermeldde naast de reeds genoemde Symfonie van Badings de Intrada Festiva van Otto Ketting, de Variations Symphoniques van César Franck met als pianosolist Johan Huibregtsen, de Triomfmarsch van Jules Zagwijn, opgedragen aan Symphonia en uitgevoerd onder leiding van de componist, de Ouverture La dame blanche van Boiëldieu en de Piet Hein-